KERK & leven
Weekblad van Otheo

PB-PP | B-331
BELGIE(N)-BELGIQUE

29 2026
WEEKKRANT
15 JULI
JAARGANG 87
EDITIE 4330

P900720
AFGIFTEKANTOOR:
2099 ANTWERPEN X
AFZENDER:
HALEWIJNLAAN 92
2050 ANTWERPEN

FEDERATIE FRANDO

SINT-FRANCISCUS | SINT-ANTONIUS | DON BOSCO

14 juni 2026 – Artiestenmis in Sint-Franciscus

Op de 11de zondag door het jaar kwam de geloofsgemeenschap van de Sint-Franciscusparochie in Heverlee om 10 uur samen voor een sfeervolle viering.

De dienst werd voorgegaan door Lieven Dries, coördinator van de pastorale zone KesseLinde. Gaston Eysermans was lector, terwijl Maria Van Eepoel instond voor de voorzang. Herman Baumers begeleidde de viering op meesterlijke wijze aan het orgel.

Deze zondag was tevens een artiestenmis. Zangeres Mieke Cantineaux en Harpiste Aymara Taillieu, moeder en dochter, verleenden de viering een bijzondere muzikale meerwaarde.

Bij het begin van de viering brachten ze het nieuwe lied 'Bezing en prijs de naam van God', de tekst is van Henk Jongerius en de muziek van Norbertijn Jos Bielen.

Tussen de twee lezingen bracht Aymara Taillieu een ingetogen uitvoering van I Giorni van Ludovico Einaudi.

Na de communie volgde een ontroerende vertolking van Schuberts Ave Maria door harp en zang.

Als afsluiter van de viering brachten beide artiesten het geliefde Ierse lied Danny Boy, wat door de aanwezigen bijzonder werd gewaardeerd.

De kerkgangers waren zichtbaar opgetogen over de prachtige muzikale omlijsting. In zijn homilie vertrok Lieven Dries vanuit het evangelie waarin Jezus de mensen ziet als "schapen zonder herder". Hij legde de link met onze huidige samenleving, waarin veel mensen gebukt gaan onder drukte, onzekerheid en een gevoel van eenzaamheid. Jezus kijkt niet oppervlakkig naar mensen, maar ziet hun diepste verlangens en noden.

Volgens de voorganger blijft ook vandaag de zoektocht naar zin, verbondenheid en echte rust zeer actueel.

Christenen worden uitgenodigd om door hun levenshouding en hun inzet voor anderen iets van Gods liefde zichtbaar te maken. Niet door woorden alleen, maar vooral door concrete daden van zorg en nabijheid. Zo kunnen ook wij tekens van hoop worden voor mensen die op zoek zijn naar houvast en vertrouwen.

Colofon

DIENST ABONNEMENTEN
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
03 210 08 30
abonnementen@otheo.be

ALGEMENE REDACTIE
Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen
contact@otheo.be
redactie@otheo.be
www.otheo.be

PUBLICITEIT
Trevi plus bvba
Meerlaan 9, 9620 Zottegem
09 360 48 54 • fax 09 367 49 88
katrien@treviplus.be
www.treviplus.be

Copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit **KERK *& leven*** zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties.

KERK *& leven* is een uitgave van Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Geert De Kerpel

Diocesane redactie Aartsbisdom
Tony Dupont, 011 23 08 80,
tony.dupont@otheo.be
Frederik de Merodestraat 18, 2800 Mechelen

ABONNEMENTEN
Philippe Nachtergaele
P. Nollekensstraat 145,
3010 Kessel-Lo
philippe.nachtergaele@gmail.com

REDACTIECONTACTPERSOON SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte-Lostraat 202,
3010 Kessel-Lo
gsm 0496 214 614
leo.swinnen@telenet.be

REDACTIECONTACTPERSOON SINT-FRANCISCUS en EINDREDACTIE FRANDO
Leo Page
Verenigingstraat 21
3010 Kessel-Lo
tel. 016 252151 gsm 0479 508178
leopage42@gmail.com

CONTACTADRESSEN DON BOSCO
Jef Wauters,
Cristianlaan 43,
3010 Kessel-Lo
tel. 016 25 58 92 gsm 0485 06 30 38

SINT-ANTONIUS
Leo Swinnen
Platte Lostraat 202
3010 Kessel-Lo
0496 214 614
Parochiesecretariaat:
Léon Schreursvest 33
3001 Heverlee

SINT-FRANCISCUS
Parochiesecretariaat
Tiensesteenweg 190,
3001 Heverlee
Open op dinsdag en donderdag
van 09.30 u. - 11.30 u.
Het kan nuttig zijn vooraf te bellen
op 016 25 04 59
of liefst op **0492 319215**

VIERINGEN

SINT-FRANCISCUS

Zondag 19 juli 2026
16de zo dh jaar
10 u Viering
Voorganger: Gaston Eysermans
Lector: Cécile Van Hoecke
Zang: Guy Saenen
Muziek: Raoul Vereecken

Zondag 26 juli 2026
17de zo dh jaar
10 u Viering
Voorgangers: Gaston Eysermans en Lieven Dries
Lector: Francois Barrette
Zang: Eddy Van Espen
Muziek: Herman Baumers

Zondag 2 augustus 2026
18de zo dh jaar
10 u Viering
Voorganger: Gaston Eysermans
Lector: Ronny Van de Gaer
Zang: Maria Van Eepoel
Muziek: Herman Baumers

Zondag 9 augustus 2026
19de zo dh jaar
10 u Viering
Voorganger: Lieven Dries
Lector: Gaston Eysermans
Zang: Eddy Van Espen
Muziek: Raoul Vereecken

SINT-ANTONIUS

Zondag 19 juli
GEEN VIERING

Zondag 26 juli
17de zondag door het jaar A
11 u. viering met CD-muziek
Voorganger: Mieke Vanhooymissen
Assistent: Myriam Neves
Beelden: Leo Swinnen

Zondag 2 augustus
GEEN VIERING

DON BOSCO

Vieringen om 20 u.

zo 26 juli
za 15 aug OLV Tenhemelopneming

DON BOSCO-MEDITATIEGROEP

Don Bosco-meditatiegroep
maandagavonden
van 20u tot 20u45 in ademtocht en van 20u.45 tot 21u.15 in Dessauvage (bar)

27 Juli
10 en 24 Augustus
7 en 21 September
5 en 19 Oktober
2, 16 en 30 November
14 en 28 December

Pluk een bloem, en breng die mee

Marina Dubois, geboren op 21 juli 1957, echtgenote van Herman Baumers, overleed op 20 juni 2026.
Je was welkom om samen dankbaar afscheid te nemen op zaterdag 27 juni 2026 om 12 uur in de Sint-Franciscuskerk, Tiensesteenweg in Heverlee.
De Franciscusgemeenschap zal haar gedenken in de viering van Allerheiligen op 1 november.

Wees geprezen, mijn Heer

Wees geprezen, mijn Heer,
door onze zuster
de lichamelijke dood.
Gelukkig wie zij
in uw allerheiligste wil vindt,
want de tweede dood
zal hun geen kwaad doen.

-Franciscus Zonnelied-

Zuster Benedikta, Joanna Meersman, ontving het leven uit Gods hand in Beveren-Leie op 23 maart 1933, ingetreden op 15 augustus 1960 in de Clarissengemeenschap van Leuven en deed geloften voor het leven op 9 september 1965. Zij ontwaakte in Zijn liefde in Leuven op 16 juni 2026.
De plechtige uitvaartliturgie, om afscheid te nemen van zuster Benedikta, had plaats in de abdijkerk Sint-Jan-Evangelist van Abdij van Park op woensdag 24 juni 2026 om 11 uur.
Nadien werd haar lichaam toevertrouwd aan onze zuster moeder aarde op de begraafplaats van Abdij van Park.

De Franciscusgemeenschap zal haar gedenken in de viering van Allerheiligen op 1 november.

11 JAAR SAMEN ONDERWEG NAAR SANTIAGO DE COMPOSTELA

Een pelgrimstocht die begon als een droom en uitgroeide tot elf jaar van geloof, ontmoeting, hoop en dankbaarheid.

Het plein van Santiago

Tuur en Jeannine

Een droom die niet langer mocht wachten

Waarom begint een mens aan een voettocht van duizenden kilometers?

Die vraag hebben wij onszelf meer dan eens gesteld.

De gedachte aan Compostela leefde al jaren in ons achterhoofd. We lazen boeken, bekeken getuigenissen en werden geraakt door verhalen van mensen die ons waren voorgegaan. Tegelijk werden we ook geconfronteerd met de eindigheid van het leven. In enkele jaren tijd verloren we onze ouders, een zus, broer, schoonbroers, een schoonzus en verschillende vrienden. Dat deed ons beseffen dat dromen niet onbeperkt kunnen worden uitgesteld.

Wij vertrokken niet omdat wij iets tekort kwamen.

Integendeel.

Wij waren gelukkig én gezond. Ook onze kinderen en kleinkinderen stelden het goed. Daar waren wij enorm dankbaar voor. En juist daarom wilden wij deze pelgrimstocht ondernemen.

Niet als sportieve uitdaging of prestatie, maar als een avontuur dat ons dichter bij elkaar, bij andere mensen en misschien ook een beetje dichter bij God zou brengen.

Toen wij in november 2015 onze eerste stappen op weg naar Santiago de Compostela zetten, hadden we geen idee wat ons te wachten stond. We vertrokken niet als ervaren pelgrims. Wat begon als nieuwsgierigheid naar een eeuwenoude pelgrimsweg, groeide langzaam uit tot een bijzonder avontuur dat ons door België, Frankrijk en Spanje zou voeren.

Meer dan wandelen alleen

Onderweg ontdekten we dat de Camino veel meer is dan stappen alleen. Het is een weg van ontmoeting. We ontmoetten pelgrims uit alle hoeken van de wereld. Elk van hen droeg een eigen verhaal mee. Vaak waren het precies die ontmoetingen die een etappe onvergetelijk maakten.

De Camino leerde ons ook dat niet alles vooraf geregeld kan worden. Dat plannen soms moeten worden aangepast. Dat een omweg niet noodzakelijk een mislukking is. En dat volhouden soms betekent dat je leert aanvaarden wat je niet kunt veranderen, om daarna opnieuw met vertrouwen verder te gaan.

Doorheen die jaren stapten we vele honderden kilometers. Niet altijd even snel en niet altijd zonder moeilijkheden. Maar telkens opnieuw ontdekten we hoe sterk hoop, vertrouwen en verbondenheid kunnen zijn.

Vooral verbondenheid.

Want uiteindelijk hebben wij de Camino niet alleen afgelegd. We werden gedragen door familie, vrienden, medepelgrims en vele mensen die onverwacht op ons pad kwamen. En bovenal door elkaar.

Gedragen door anderen

Aanvankelijk dachten we dat Compostela vooral een bestemming was. Een punt op de kaart.

Een kathedraal ergens in Noord-Spanje. Een doel dat we ooit wilden bereiken.

Maar naarmate de jaren verstreken, ontdekten we dat de Camino veel meer was dan dat.

De tocht werd een vast onderdeel van ons leven. Tussen de verschillende delen keerden we telkens terug naar huis en het gewone dagelijkse leven. Maar ergens bleef de Camino altijd aanwezig. Op de trap in onze woning hing al jaren een wegwijzer naar Compostela - ooit gekocht in een souvenirwinkeltje. Elke dag herinnerde hij ons eraan dat de weg nog niet ten einde was. Onderweg groeide ook iets wat we nooit hadden verwacht.

We begonnen dagelijks verslag uit te brengen van onze belevenissen. Wat begon voor familie en vrienden groeide uit tot een brede groep lezers die meeleefde en soms zelfs intenties meegaf.

Plots stapten we dus niet langer alleen voor onszelf.

We droegen ook de zorgen, de hoop, de dankbaarheid en de gebeden van vele anderen mee.

Dat gaf aan onze tocht een diepere betekenis.

Wij waren niet de enige pelgrims op de weg. Er stapten ook vele mensen mee in gedachten.

Geloof onderweg

Onderweg kwamen we ook moeilijkheden tegen. Soms vroeg ons lichaam om rust en leek de eindbestemming verder weg dan ooit.

Maar wanneer we vandaag terugkijken, herinneren we ons niet in de eerste plaats de pijn of de tegenslagen.

We herinneren ons de mensen die ons geholpen hebben.

De gesprekken onderweg.

De stilte van een bos vroeg in de ochtend.

De kleine kerkjes langs de weg.

De kaarsen die we mochten branden voor anderen.

De vriendschappen die ontstonden.

De vele "Buen Camino's" die we onderweg mochten ontvangen en doorgeven.

En vooral het voorrecht om samen op weg te mogen zijn.

De moeilijkheden waren er, maar ze hebben nooit het laatste woord gekregen.

Wij vertrokken met z'n tweeën. Maar onderweg bleken we nooit alleen te zijn.

Jong en oud. Gelovig en minder gelovig. Mensen met vreugde in hun hart, maar ook mensen die een verdriet of een verlies meedroegen.

En voor we het beseften deelden we verhalen, zorgen, dromen en levenservaringen.

Onderweg ontdekten we dat iedereen zijn eigen Camino stapt.

Sommigen zochten rust.

Anderen zochten antwoorden.

Nog anderen stapten uit dankbaarheid of ter nagedachtenis van iemand die hen dierbaar was.

Dat leerde ons ook met andere ogen naar mensen kijken.

Achter elke rugzak schuilt een verhaal.

Soms ontmoetten we mensen slechts één keer. Toch bleven ze ons bij.

Niet omdat ze uitzonderlijke dingen deden, maar omdat ze op het juiste moment op ons pad kwamen.

De Camino leerde ons dat een ontmoeting soms belangrijker kan zijn dan een bestemming.

Als gelovige mensen vertrokken wij niet naar Compostela om ons geloof te vinden.

Dat hadden wij al meegekregen van thuis uit en hadden wij jarenlang beleefd binnen onze gezinnen, parochie, jeugdvereniging (scouts) en zangkoor.

Maar onderweg ontdekten we wel nieuwe dimensies van dat geloof. Zoals vele anderen waren ook wij niet blind voor de moeilijkheden waarmee de Kerk de voorbije jaren werd en wordt geconfronteerd. Sommige gebeurtenissen deden pijn en riepen vragen op. Toch zijn wij blijven geloven dat Het Geloof groter is dan menselijke tekortkomingen en zijn we er sterker uitgekomen.

Het verheugde en verwonderde ons te zien hoeveel jongeren wij onderweg en tijdens vieringen ontmoetten die hun geloof bewust en enthousiast beleefden. Dat stemde ons hoopvol.

Tijdens onze Camino kregen gebed, stilte en bezinning opnieuw een bijzondere plaats.

In de vele kerkjes langs de weg brandden we kaarsjes voor mensen die ons intenties hadden meegegeven. We baden voor zieken, voor families in moeilijkheden, voor overledenen en voor allen die ons iets hadden toevertrouwd, maar ook voor onze eigen families.

Soms gebeurde dat tijdens een pelgrimsmis.

Soms alleen op een bankje langs de weg.

Soms midden in de natuur.

Want gaandeweg ontdekten we dat God zich niet alleen laat vinden tussen kerkmuren.

We ontmoetten Hem ook in de stilte van een bos, in de schoonheid van een zonsopgang, in de hulpvaardigheid van onbekenden en in de vele mensen die ons pad kruisten.

Het plein van Santiago

De dag na onze aankomst in Santiago gingen we na de pelgrimsmis in de kathedraal op een terrasje zitten met zicht op de kathedraal.

De emoties die ons daar overmanden, hadden weinig te maken met de afgelegde kilometers.

Wij dachten aan onze kinderen en hun partners. Aan onze kleinkinderen. Aan onze ouders, die dit niet meer hebben mogen meemaken. Aan onze broers, zussen, familieleden en vrienden. Ook dachten wij aan mensen die wij onderweg hadden ontmoet en die ondertussen overleden zijn. Zij maakten eveneens deel uit van onze Camino.

Wij dachten aan de vele mensen die ons onderweg een intentie hadden meegegeven: zieken, mensen met zorgen, verdriet of vragen, en iedereen voor wie wij onderweg een kaarsje hadden gebrand of een gebed hadden uitgesproken.

Maar onze gedachten gingen ook naar de vele mensen die ons gedurende elf jaar hadden gevolgd.

Op dat terras beseften wij plots dat deze Camino nooit alleen onze Camino was geweest.

Wij waren wel met z'n tweeën vertrokken, maar onderweg hadden vele anderen een stukje van de tocht mee afgelegd.

Sommigen stapten letterlijk een aantal dagen met ons mee.

Anderen leefden van thuis uit mee.

Nog anderen vertrouwden ons hun hoop, hun dankbaarheid of hun zorgen toe.

Op dat moment voelden wij vooral dankbaarheid.

Dankbaarheid voor de weg die wij samen mochten gaan.

Dankbaarheid voor de mensen die ons hadden vergezeld.

En dankbaarheid omdat wij samen op dat plein mochten zitten, wetende dat een droom van elf jaar werkelijkheid was geworden.

Thuisgekomen

En dan komt de dag waarop je weer thuiskomt.

De rugzak wordt leeg gemaakt. De wandelschoenen krijgen rust. Het dagelijkse leven neemt opnieuw zijn gewone ritme aan.

Toch is er iets veranderd.

Niet alleen omdat we Santiago bereikt hebben, maar omdat de weg ons gedurende elf jaar heeft begeleid.

Vandaag hangt op de trap van onze woning nog altijd hetzelfde wegwijzerbord naar Compostela dat ons al die jaren herinnerde aan onze droom.

Onder dat bord hangt nu een kokertje met onze Compostela's en het steentje met de gele pijl.

Niet ingekaderd aan de muur.

Niet als een trofee.

Wij laten ze liever opgerold zitten. Die gesloten koker herinnert ons aan het mysterie van De Weg zelf. Toen wij in 2015 vertrokken, wisten wij niet wat ons te wachten stond. Wij kenden de mensen nog niet die wij zouden ontmoeten. Wij kenden de vreugde en de ontroering van Santiago nog niet. Wij wisten niet welke lessen de Camino ons zou leren.

Vandaag weten wij dat wel.

En toch blijft er iets van dat mysterie bestaan.

Wanneer wij nu de trap opgaan, kijken wij soms even naar de gele pijl. Dan glimlachen we en denken we "Buen Camino!"

Want wij weten eindelijk waarheen de gele pijl al die jaren wees.

Niet alleen naar Santiago.

Maar ook naar elf jaren van hoop, vertrouwen, vriendschap, geloof en liefde.

En daarvoor blijven wij vooral dankbaar.

Openluchtviering Sint-Franciscus zondag 21 juni 2026

Op zondag 21 juni, bij het begin van de zomer, hield onze geloofsgemeenschap haar traditionele slotviering.

Zoals elk jaar hoopten we op mooi weer om buiten te kunnen vieren, en die wens werd ruimschoots vervuld. Onder een stralende zon verzamelden iets meer dan zestig parochianen op de speelplaats van onze parochieschool De Ark.

De viering stond in het teken van het schip waarmee we als geloofsgemeenschap samen onderweg zijn.

De feestelijke vlagjes boven de tafel en de reddingsboei brachten iedereen meteen in de juiste sfeer. Voorgangers van dienst waren Lieven Dries en Gaston Eysermans, terwijl Stien en Pieter zorgden voor de muzikale ondersteuning.

In de inleiding blikten we terug op het voorbije werkjaar. Sinds september waren we samen “aan boord” gegaan voor een nieuwe tocht.

Onderweg vierden we wekelijks eucharistie, mochten we bijzondere momenten beleven met vormelingen, zieken en vele andere gasten, en konden we genieten van de inzet van onze muzikanten.

We stonden ook stil bij moeilijke momenten: het afscheid van geliefde mensen, ziekte en het verdriet dat oorlog en verdeeldheid in onze wereld veroorzaken. Tegelijk herinnerden we ons hoe we zorg droegen voor elkaar, onder meer door maaltijden te bereiden voor wie minder gemakkelijk kon deelnemen.

Ook de weg van onze vormelingen kreeg een plaats in de terugblik. Samen ontdekten zij meer over Jezus en de kracht van de Geest, om uiteindelijk op 10 mei het vormsel te ontvangen. Tot slot mochten we dankbaar vaststellen dat onze parochiezaal opnieuw in gebruik kon worden genomen.

Na de viering zorgde Marion voor een verfrissende receptie. Met de zomerse temperaturen smaakten het koele water en de frisse fruitsappen bijzonder goed. Enkele moedigen genoten ook van een glaasje witte wijn.

Daarna volgde een gezellige maaltijd samen met de vormelingen van dit jaar en hun ouders. Marion had heerlijke spaghetti voorzien, zowel met een klassieke bolognaisesaus als met een vegetarische saus. Als afsluiter mocht een ijsje natuurlijk niet ontbreken.

Zo werd het een warme, zonnige en bijzonder hartelijke afsluiting van een mooi werkjaar.

Nu mogen we uitkijken naar een deugddoende vakantie, om in september opnieuw samen aan boord te stappen voor een nieuwe tocht.